

Allah'ın Kanunları
Vardır ve
Peygamberler Dahi
Bundan Muaf
Değildir

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Allah'a davet görevini üstlenen ya da böyle bir iddia ile işini belirleyen mümin, başında peygamberlerin bulunduğu şerefli, dünya-ahirette onur kaynağı olacak bir projeye dâhil olmuştur demektir.

Allah'a davet eden insan bu muhteşem görevlendirmeyi elbette Allah'ın yardımıyla yapacaktır. Zaten Allah yardım etmezse hiçbir işi başarmak mümkün değildir.

Ancak Allah'ın yardımı ve lütfedeceği başarısının da Allah'ın koyduğu kanunlarla gerçekleşeceğini bilmesi gerekir. En başta peygamberler olmak üzere bütün davetçiler, Allah diye yeryüzünde gündem oluşturan herkes, bu kanunlarla iş görmüşlerdir. Bu kanunları koyan Allah'tır, uymamızı isteyen ve kanunları icra edecek olan da yine odur.

Bunu şuna benzetebiliriz: Bir insanın çocuk beklentisi, evlilik isimli bir kanuna uymasına bağlıdır. Evlilik çocuğun kanunudur ve bu kanuna uymayan, çocuk sahibi olamaz. Çünkü Allah bir insana anne-baba olma meziyetini vermiş ve bunu evlilik kanununa bağlamıştır. Tıpkı buğday elde edilebilmesi için toprağın sürülmesi kanunu gibi. Caminin minaresine çıkıp bahçenin buğdayla dolması için sabaha kadar dua etse bir insan, sabahleyin buğday bulamaz. Çünkü kanuna aykırı iş yapmıştır.

Bu kanunların hepsine 'sünnetullah' diyoruz. Bu konuda Allah'ın toleransı yoktur, peygamberlerine dahi. Peygamberler evlenmeden çocuk sahibi olamamışlar veya buldukları şehre gökten buğday yağmamıştır. Kıtık olduğu zaman peygamberlerin bulunduğu mahallede de olmuştur.

Davetçinin bilmesi gereken kanunlarda duasına, şöhretine, bağlı olduğu şeyhe-âlime güvenip iş yapması batıldır. Kanun yerine getirilir, o kanunun sonucunda davetçi başarıya ulaşır. Davetçi sonuna kadar direnecek: Bu bir kanundur. Bu direnmeyi gerçekleştirirmeden bir davetçi, talebelerinin evliyalar arasına katılmasını da bekleyemez. Böyle bir tolerans yoktur.

Bazı insanların bu kanunları bilmeden hocalarının-liderlerinin-şeyhlerinin kerameti veya elindeki gücü zikretmesi gibi hurafeler peygamberler için bile geçerli olmamıştır. Olsaydı, en büyük kanunlardan birine Ebu Talib takılmıştı ve Efendimiz aleyhisselamın gözyaşları karşısında Kur'an ne dedi: إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ يَشَاءُ مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ "İnsanlar sen istiyorsun diye iman etmeyecek. Hidayete erdiren Allah'tır." Allah'ın hidayet etmesi için de kanun, kişinin istemesidir. Ebu Talib hâlâ "kadınlar ne der arkamdan..." deyip mahalle baskısını düşünüyordu ve bu yüzden hidayet ona nasip olmadı.

Ebu Talib hidayet için istekli olmayınca da Peygamber aleyhisselamın onca yalvarmasına, mübarek gözlerinden yaşlar akıtmasına rağmen kanunlara takılıp kaldı.

Ebu Bekir radiyallahu anhin Efendimiz sallallahu aleyhi ve selleme hizmeti yirmi üç senedir. Efendimiz'in ardından iki sene de onun dinine hizmet etti: Yirmi beş sene. Ebu Talib vefat ettiğinde Efendimiz aleyhisselam elli bir yaşındaydı ve ona hizmet etmeye beş yaşındayken başladı. Yani kırk yedi sene. Bu, Ebu Bekir radiyallahu anhin hizmetinin iki katıdır. Üstelik açlık ve ölümlerle de karşı karşıya gelmiştir Resûlullah aleyhisselam için.

Ama bunların hiçbiri Ebu Talib'in en azından imanla ahirete gitmesi için yeterli olmadı; çünkü kanuna takıldı. O kanun Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin hatırı için de bozulmadı, kırk küsur senelik

hizmetin hatırına da. Ebu Talib'in iman arzusunu kalbinde kaynatması gerekiyordu, bunu yapmayınca da Allah, kanunu gereği, ona yalvarmayan kuluna 'yalvarmadı'. Ama sözgelimi Ömer radiyallahu anh şirk bataklığından dönmeyi diledi ve döndü.

Toplumu İslamlaştırma ve şeriat eksenine getirme mücadelesi yapan davetçi bilecek ki belli kanunlar var ve bunlar etrafında çalışmaktadır. Bu kanunların muafiyeti ve kayırılması, istisnası yoktur ve herkes için geçerlidir.

Davetçinin ayet-hadis bilir gibi bu kanunları (sünnetullah) da bilmesi gerekir. Bu psikolojik bir rahatlama getirir insana ve umudunun kırılmasını da önler. Davetin büyükleri olan peygamberler bu kanunları bilmeden iş yapmaya kalkışsalar delirirlerdi herhâlde. İnsanların putlarını kırıyorsun ve o putları gelip tamir eden kişi öz baban oluyor; buna yürek dayanır mı? Ama İbrahim aleyhisselam, her şeyin Allah'ın kudretinde olduğunu ve kendisine de bir muafiyet tanınmayacağını biliyordu, öyle de davrandı.

Bu kanunları bilmeyen sık sık depresyon geçirir, "olmuyor kardeşim, olmuyor yahu..." der.

Kur'an-ı Kerim'imiz yirmi beş peygamberin isminden söz eder. Bunlardan sadece birinin, Yunus aleyhisselamın kavminin, başlarına gelen felaketten sonra topluca iman ettiklerini söylüyor Kur'an. Bunun dışında çok uğraştı peygamberler de kitleler hemen iman etti diye bir durum yok kitabımızda. Yani davetçi için de kitlesel bir dönüşüm beklentisi olmamalıdır. Kitlesel dönüşüm Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem için dahi gerçekleşmemiştir.

Medine'de bu olduysa da küçük bir topluluk için geçerliydi. Ama Efendimiz'in sağlığında dahi Yemen'de sahte peygamberler zuhur etmiştir.

Davetçi için geçerli kural şudur: Bin kişi namaz kılsın ister, bir kişi kılmaya bile yoluna aynen devam eder.

Bu kanunları şimdi sıralayabiliriz:

Birincisi sebep kanunudur. Yani bir insan, önünde hoca bulacak ve bu bir sebeptir. Bir iletişim-kontak kurmak, sebeptir. Davetçi de hidayetin sebebidir. Eğer davetçi, bir görev aksatması yaparsa sebebin yani kanunlardan birinin kopmasına neden olur ve böylece de Allah'ın kanunlarından bir kanunun bozulmasına sebebiyet vermiştir.

Ya 'ben davetçi değilim, kendim cennete girerim, kimsenin cennetine de karışmam' diyenlerden olacaksın ya da davetçi olduğunu söylüyorsan uyku sana haram olacak, çocuklarınla sofraya oturup yemek yemeye fırsat bulamayabileceksin. Çünkü davetçi, hidayetin sebeplerinden bir sebeptir. Nasıl ki Allah Teâlâ, Peygamber'imiz aleyhisselamı göndermiştir; seni de bulunduğu diyarın davetçisi olarak göndermiştir.

Peygamberlerin 'çok yoruldum, görevi başkası devralsın benden' diye bir görev bırakmaları oldu mu? 950 sene emekli olamadı Nuh aleyhisselam. Davetçi de ihtiyarlar, konuşamayacak hâle gelir, kulağı duymaz, ameliyatlar olur... ama işini bırakmaz. Hastanede ziyaretine gelene bile 'senin ağzın sigara kokuyor yavrum, içme' der.

Çünkü Allah seni son nefesini verinceye kadar hidayetin sebebi olarak yaratmıştır. Sen görevinden el çektiğin ve kendine bir isim uydurup -sözgelimi emekli- kenara çekildiğin zaman, bile bile ortaya çıkarılmış bir hatanın suçlusu olarak dirileceksin demektir.

İkincisi hidayet ve dalalet kanunudur. Bu dünya müminlerin ve kâfirlerin dünyasıdır; sadece kâfirlerin veya sadece müminlerin dünyası değil. Müminler ve kâfirler, gündüz ve gece gibidirler. Sadece gecelerin bulunduğu bir dünya olmadığı gibi sadece gündüzlerin bulunması da mümkün değildir.

Bu kanunu bilen bir davetçi hiçbir zaman, “Yahu bu kâfirler de amma azıttı...” demez. Çünkü okumakta olduğu Kur’an, insanların çoğunun kâfir ve nankör olacağını söylüyor zaten. Davetçi görür ki çok kâfirin içinde bir grup mümin daima vardır ve bu müminler tohum gibidirler, tohum da her zaman az olur. Bir mümin çıkıp sözelimi 2020 yılında bütün üniversiteliler, liseliler ve ortaokulluların hafız olacağını söylemez. Bu saflıktır ve olmaz böylesi dünyada. Bunu Ömer bin Hattab da görememiştir.

Bu kanunu bilmek bize meydana çıkarken gerekli altyapı ve şuurla çıkmak avantajını sağlar. Aksi takdirde kendini saf saf avutur insan ve menkıbe-masallarla yol alır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bile müşriklere karşı konuştuğundan sonra müşrikler, مَاذَا قَالَ أَفًا demişlerdir, “Bu adam demin ne anlatıyordu?”

Bu sözü söyleyebildiklerinde hiç değilse Bedir gerçekleşmişti, yani muzaffer bir liderdi Resûlullah aleyhisselam. Buna rağmen alay ettiler onunla.

Şimdi bir şey efendi çıkar ve konuşur da daha o konuşmaya başlamadan insanlar hidayete ermeye başlarsa bu anca masaldır, hidayet ve dalalet kanunlarının cari olduğu dünyada böyle bir şey olamaz. Olacak olsa Allah bunu sevgili Peygamber’ine ihsan eder ve onca yormazdı habibini.

Üçüncüsü sürtüşme kanunudur. Hak ve batıl, iyiler ve kötüler arasındaki sürtüşme.

Bakara ve Hac surelerinde bu kanundan söz eder Allah Teâlâ. Kötüler ve kötülüğün başı olan İblis, Siyonizm veya başka bir adla, daima var ve bu güç akşamları şarj olup gündüzleri piyasaya çıkan bir canavar da değildir. Sana sabaha kadar iman takviyesi yaptığı gibi şirke de küfür takviyesi yapıyor; aksi takdirde “ibadethaneler bile helak olurdu” buyuruyor Allah.

Mümin, cennetin peşinde koşup cihat ettiği gibi kâfire de dünya tamahı veriyor Allah ve kâfir de cennet zannettiği dünya uğruna mücadele ediyor. Evi-koltuğu-belediyesi... ne varsa elinde onun cenneti de o, niye bıraksın ki cennetini. Bir mümin hiçbir zaman cennet için çalışmayı yeterli görüp bıkmadığı gibi kâfir de dünya için çalışmaktan bıkmaz. Her gün daha heyecanlı biçimde karşımıza çıkması çok normaldir.

Kâfirin kaçması, müminin kâfirin peşinden koşması ve bunun sürekli hâline ‘tedafu’ kanunu diyoruz. Bundan da peygamberler dâhil hiçbir kulun muafiyeti yoktur.

Dördüncü kanun: Mülk suresinde Allah Teâlâ, kullarını niçin yarattığından söz ederken الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْخَيْرَةَ لِيَبْلُوَكُمْ buyuruyor: Sınamak için. İnsan sınanmak için vardır. Bu bir mümin-kâfir sürtüşmesi olduğu yani iyi ve kötü arasında cereyan ettiği zaman da insanın kendisi için söz konusu olduğunda da imtihandır.

Bekârlık bir imtihan, evlilik iki imtihan; fakirlik bir imtihan, zenginlik başka bir imtihandır. Müminin ne gece ne gündüz, ne genç ne ihtiyarken imtihansız olması mümkün değildir zira hayat imtihan için vardır. Nefes almak da burnun tıkalı olup nefes alamamak da imtihandır. Sağlığın ayrı hastalığın ayrı bir imtihandır. Kur’an-ı Kerim’deki birden fazla ayette Allah Teâlâ, korku ve açlık dâhil her şeyle imtihan olacağımızı buyuruyor.

Beşinci kanun: Köpeksiz köy olur ama zalimi olmayan dünya mümkün değildir. Bütün zalimleri imha edelim diye bir karar olsa insanlık, bu sefer kendi kendine zulmetmeye başlar. Zalimin olduğu yerde de bir mazlum muhakkak vardır. Bu dünya, hak-batıl dünyası olduğu gibi zalim-mazlum dünyasıdır da.

Zalim-mazlum niye hak-batıl başlığında ele almadık? Çünkü hak-batıl, bir din ayrımıdır ama zulüm bazen müminin de yaptığı iş olabilir. Oğul babaya, hoca talebeye, arkadaş arkadaşına zulmedebilir. Zulüm bu dünyanın tortusudur ve tortusuz bir meyve yoktur.

Allah'a davet eden, zulümsüz bir dünya hayal edemez. Onun politikası, zulmü ebediyen önleme üzerinedir fakat doktorların iyi çalışması hastalığı hiçbir zaman önlemediği ama doktorluğun hastalık için acil bir tedbir olarak her zaman bekleyeceği gibi davetçi de aynı pozisyonadadır. Elinde kırbacıyla dolaşan Ömer radiyallahu anh zamanında sıfırlanmadı zulüm ve hatta bir zalim tarafından şehit edildi. Zulmün sıfırlanması için çalışır davetçi ve bunu ister; ama böyle olmamasına daima hazırdır.

Zulüm her zaman insanların birbirini, insanın eşini dövmesi de değildir. Sabah namazına kalkmayan kişi kendine zulmeden bir zalimdir, çocuğunu namaza alıştırmakta kusuru olan bir anne de öyle. Veya cep telefonuyla meşgul olduğu için talebenin dikkatini dağıtan hoca.

Altıncı kanun: İhtilaf vardır. Bir evde altı nüfus yaşıyorsa o evde altı görüş var demektir. Kâinata her insan kendi başına bir görüş demektir.

“Allah dileseydi insanları tek kalıp yaratırdı da tartışmazlardı aralarında.” Ama Allah, ihtilafı dilemiştir ve herkesin farklı düşünmesi rahmettir. Herkes farklı düşündüğü içindir ki buğday ekmeği yerine kepek ekmeği, mısır ekmeği de üretiliyor. Davetçi bilmelidir ki ihtilafın varlığını önlemesi herhangi bir şekilde mümkün değildir.

Bu dünyada 'birlik olalım' kadar büyük ayrılık nedeni zor bulunur. Birliği kıskırtmak bir ayrılık nedenidir çünkü birliği sağlamak için getirilecek yöntem yeni bir çalışmadır ve her yeni çalışma yeni bir grup demektir zaten. Bugüne kadar insanlığın birlik diye kurduğu her şeyin ikinci bir tanesi vardır muhakkak, arı gibi oğul vermiştir.

Bu kanun da davetçinin zihnen rahatlamasına yarar. İhtilafta bir sıkıntı yok; ihtilafdaki görüşlerimizi putlaştırmada sıkıntı var. Kendi düşündüğünden başkasının batıl olduğu tezi batıldır. Yoksa ihtilaf gayet doğaldır; tıpkı yemek zevkimin kimseye benzememesi gibi.

Ancak elbette Allah, Peygamber aleyhisselam ve ashab-ı kiram konusundaki yani dinin temeline dair meselelerdeki bir ihtilafı söz etmiyoruz.

Yedinci kanun: Allah kıtlıkla helak etmez, bollukla helak eder. Davetçinin konuşacak insan, binecek araba bulamaması korkmasına gerek olmadığı anlamına gelir. Ama bir araba lazımken beş tane bulması iyiye alamet değil.

“Bir yeri helak etmek istediğimiz zaman zengin çocuklarını şımartırız. Onlar şımarınca da kanunumuz yerini bulur ve helak ederiz orayı.”

Davetçinin korkması gereken kıtlık değil bolluktur. Çünkü kimse bir kaşık suda boğulmaz, okyanusta boğulursun.

Bu kanunu bilhassa bu zamanda çok iyi düşünmeliyiz.

Sekizincisi dönüşüm kanunudur. Rad suresinin 11. ayeti bu kanunu koyar.

حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنفُسِهِمْ Yani toplum kendini değiştirmedikçe Allah onları değiştirmez. Dua ile veya gökten inen bir meleğin yaktığı tütsüyle filan değil. Toplumun eylemiyle ve hakka dönmesiyle dönüşüm mümkündür. Bunun negatifi de doğrudur.

Bir toplum Allah'ın nimetleri içinde yüzerken küfran-ı nimet eder ve bir yığın nimeti nankörlükle karşılırsa Allah bu nimetlerini geri alır. Çünkü istikamet üzere olan bir toplum, istikamete yaraşmayan bir siyaset görmüştür ve bedel, nimetlerin alınmasıdır.

Davetçi, Allah'tan mucize bekleme hakkına sahip değildir; toplumu dönüştürüp sonuç bekleme hakkına sahip olabilir. Çünkü kanun, toplumun kendini değiştirmesini vaz ediyor. Hem çocuklarını Kur'an'dan uzak tutup hem de Kur'an devleti nasip etmesini Allah'tan dileyen toplum daha çok diler...

Emin Saraç hocamdan dinlediğime göre Seyyid Kutub da konferanslarına **حَتَّىٰ يُعْذِرُوا مَا بَنَنَّا لَهُم** ayetini zikrederek başlamış. Malik bin Nebi'nin de aynı adla bir kitabı var.

Dokuzuncusu istidraç kanunudur. Bu ne yazık ki Müslümanlar olarak gündemimizden düşmüştür ancak kesinlikle böyle olmamalıydı.

İslam nimetini yanlış kullanan hacı-hoca-mütefekkir... kimse artık, sivri şahsiyetlere tuzak kurmasıdır Allah'ın. Buna istidraç denir. Mesela Ömer bin Hattab radiyallahu anh bir keresinde yağmur duası etmiş ve insanlar henüz âmin demeden gökten yağmur boşalmıştır. Buna keramet diyoruz ve haktır. Bazıları da ağzında sigarayla dua eder, yine de yağmur yağar.

Ancak bu bir istidraçtır. Allah, dostunun da dediğini yapar; dostu olmayan dost kılıklının da dediğini yapar ki cehenneme daha çabuk düşsün diye.

Davetçi, kendisi sabah namazına kalkmadığı hâlde sabah namazıyla ilgili bir konferans verir ve insanlar o konferanstan sonra sabah namazına kalkmaya karar verirlerse, oturup bunun bir istidraç olabileceğini düşünmelidir. Allah onu yukarı doğru çekiyor ve aşağı düştüğünde parçalanmama ihtimalini ortadan kaldırıyor olabilir. Çünkü davetçi, şöhretini Allah ile kazanmış kimsedir ve hataları, ihlissızlığı normal insanın hatalarından daha büyük bir suçtur. Normal insanınki bir günahdır; ama davetçinin işlediği, Allah adıyla işlenmiş günahdır.

Nimetler musluğun kapasitesinden hızlı akmaya başladığında istidraç kanunu devreye girdi demektir.

وَصَلَّىٰ اللَّهُ وَسَلَّم عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.